

Надія ЛЕВИЦЬКА (ФРЕЗЮК)

ЖИВА

“Лисаний Камінь”

Косів
2023

ББК 84.4 (УКР6)

Л 34

Левицька Н.В.

Л 34 **Жива.**/Левицька – Косів: Писаний Камінь, 2023 – 152 с.

ББК 84.4 (УКР6)

ISBN 978-617-7436-33-0

© Н.В. Левицька, 2023

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2023

ПЕРШЕ СЛОВО

А хай би ми, люди, залишали по собі важливі слова і справи, життєдайну музику Щастя, щасливих дітей і ще очі Бога – Квіти!

Якби у нас була така неймовірно добра здатність так уміти і так хотіти жити, чи тоді було б у світі так багато болю, неправди, горя і печалі!?

...Я веду вас на роздуми!?

Веду! Але, хто я така, щоб хотіти тої чистої води? Хто я така!?...

Маю тисячі запитань у своїй душі! Маю і багато відповідей... Від того я – ЄСМЬ.

Філософія? Життя веде у душі вічний діалог. З того діалогу, що правда, рідко складається симбіоз гармонії. Душа прагне одного, а розум – іншого...

Через суміш відчуттів і почуттів, які переповнюють мене, я вже давно перестала вести щоденник. Тому пишу вірші, щоб раптом не збожеволіти від усієї тієї житейської мороки, яка собі так файно скаче по моїй душі, як молоде козе навесні, що вийшло на пашу після холодної і довгої зими.

– “Та чого ти, кізко хоч!? Та ж пасиси собі. Та ж багато довкола зеленого. Кішси собі. Кішси. До Осени...!”
...А чи ще далеко до Осені?

Якби у мене була така можливість, то я би обійняла увесь цей Світ і кожного, кого зустріли в ньому мої очі.

“Якщо не зараз – то, коли? Якщо не я – то хто?”.

Хочу оминути надболоху тему сьогодення – WAR.

Але саме ця WAR – УВИМКНУЛА-ВИМКНУЛА
Людство, як ніколи раніше.

Я пишу вірші з 5-го класу. Але в збірці залишаю вірші, написані за останні 3-4 роки.

Мої 40 весен – тут !

Створення цієї моєї першої в житті збірки – тут!

Моє життя – тут!

Тут моє – Я!

Час ...!

Час ?...

Є – лише зараз. Саме ЗАРАЗ – це і є той власний важливий ідеальний момент ЖИТТЯ! Чую... Бачу...
Відчуваю...

ЖИВА!.

З ЛЮБОВ'Ю, СВІТЕ,
ТВОЯ ДОЧКА! ✍️

БІЖИТЬ МОЯ ДУША ПОКОСАМИ....

Художня площина збірки скомпонована на особливому зіставленні поетичних описів природи та поєднаних з ними почуттєвих психологічних авторських бачень. На перший погляд – еkleктивна палітра світовідчуттєвих візій поетеси зображає чи не цілковито хаотичну екзистенційну поєднаність буття із психоемоційними афектами на так звану перманентну «природну» невизначеність: *Перетвори неказане у пісню! //У роси і в густі тумани, //Щоб не було уже запізно // Гоїти дуже давні рани...* Так само ж віднаходимо елегантну, тонко-тривку екзистенційну єдність природного раціонального із людським емоційним: *Лютий гордо дивиться згори, // Та весна, мов жінка, посміхається!...// Лютого послаблює тони...// Квіти в серці з того пробиваються!*

Споконвічна категорія вибору між добром і злом представлена засобами так званого художнього автентизму з його концепціями правдивості, ймовірності, речевості у контексті психологічної інтроспекції зображуваного, безпосередньої рецепції теми: *Ще є на світі тихемісце...//Воно ховає від //міської метушні...*

//Мені, де мегаполіси, затісно ... //Мене рятує час на самоті...Я вигнала себе //З міського шуму.// Зробилася немодна//і відстала.//Я вийшла за межу бедруму.//і просто більше помічати стала .//Є за тишне //Моє маленьке місце,//Де на ніч //я не закриваю штори...//Я родом із села!

Я гезде!//Звідси!

Не апелюючи до радикальної однозначності, – все ж у збірці (вірші виведені в окремий розділ «Осінні листи») впадає у вічі досить помітна емоційна прихильність

поетеси до осінніх мотивів лірики і получених з ними художніх асоціацій: *Грає осінь золотаву пісню:// "Будь сьогодні!...//Поки ще не пізно!"...//І приходять в доли пори різні -//Ми вчимося помічати вічність!//Грає осінь пісню золотаву//І бере життя тонкі октави!// "Зупини свій погляд...!//Спини справи...!//Щоби грози серця позтихали//Грає осінь життєдайну пісню...*

Духовна лірика поетеси представлена сутнісними мотивами релігійного світорозуміння: *Янголе світлий, земний!//Крила свої бережи!//Мрії приспи біля серця.// Може, колись доведеться //їх поховати навік,//Щоби не знищив їх світ...//Знаю, тобі так не легко //Щастя своє зупинити!//Ти, як і я так відверто//Вічність колишеш на миті. Подібно ж пантеїстична, усеохопна картина представлення дійсності, помножена на достойну художню алітераційність строфіки, утворює гармонійну картину Всесвіту: *Коли Сонце//заходить за обрій, //За колыску мені безодня!//І найкращу з усіх мелодій //Твориць Бога Природне.//У вечірній тонкій прохолоді //Я –лиш я й ні на кого не схожа!.. //У мені - наче Сонце сходить!//Я – в колосці Бога...!**

Вишуканою ліричністю словесно осяяна благодать наших родинно-сімейних істин, почасти не завше простих. Це і материнська правічна жертівність, замрія у щасливу долю своїх дітей: *Мату//хотіла, аби душа і тіло//Ніколи її дітям не боліли!//Щоб дітям завжди сонечко світило!//Казала тихо://ДИВА Є ТАМ, де є сміливі!//Сміливі будьте і такі ж щасливі!...», і щиро-подячність Всевишньому за благословенний дар материнства: *Це ти мене навчила жити!//Зігріла серце,//Що було студене!..//Ти – серця материнського молитва!//ТИ – ЗАВЖДИ БУДЕШ КРАЩА МЕНЕ!* Так само вболіває за таку бажану ясність свічі сімейного*

вогнища, підкреслюючи її обопільну, як для батьків, так і дітей, значимість: Є багато ЧУДЕС НА СВІТІ!!/Їх ніщо не повинно змінити-//Мама й тато потрібні ДІ-ТЯМ!!/Два крила, що бажають гріти!!/МАМА Й ТАТО,// Хоч все може бути...// ДИТИНА СТАЄ МОВ ЧУЖА...// лишається З часом забута...// не знає://«А ЩО ТО СІМ'Я?!»...

Наскрізною ниткою поетичної тканини збірки «Жива» проходять феміністичні мотиви. Образ жінки у ліриці Надії Левицької представляє широку гаму психологічних візій, багатоманіття жіночого характеротворення: Забери мене ...//Можеш?!//Додому...//Змий з мене пил...//Віковичну втому...// не показуй нікому// Щастя моє невагоме!//Я розчинилась...//Я сонна...// Пригорни мене...//Можеш?!...//Напрошки...//Просто в мовчанні зціли...//Час хай усе розпорошить!...// Хочу додому...//Веди...!//Я розчинилась...//Бездонна! Її жінка – це характерна, тонка особистість, світоглядно-життєві принципи якої прагнуть до високодуховних емоційних сфер: Любити-значить БЕРЕГТИ!!/А ти мене від бід вберіг...!/?// чи любив мене завжди,//Так щиро, як лиш тільки б міг!?...//Любити – різну...//,як зливу!...//Так ніжно ...!//Просто...!//Я – вразлива...// Люби хоч раз отак ...//...хоч раз!...//Пізнай зі мною,// Чи без мене// Це почуття,//Що носить світом // Нас//ТАКИХ ЩАСЛИВИХ!!/ЩАСЛИВИХ!...Це кохання романтично вознесеної героїні з її екзистенційною фатальністю, натхненням, жагою, пристрастю: Якщо любиш-люби!!/Зізнавайся безстрашно в коханні!!/ очима любов говори,//Щоб не згасла вона у незнанні.//Так люби,//Як лише можна раз!!/Й не чекай, що Любов та вернеться!!/ даруй її світу щораз,//Якщо хтось із людей відвернеться!..

Художній архетип катартичної неземної любові пронизує ліричну основу збірки, де прослідковуємо зв'язок митця із висотами психологічного відчуження: *Я вірила, що тут повно тепла!..//Я знала - ми прийшли ТВОРИТИ!..//Та сотворили так багато зла,//Що вже не просто щось змінити!..//Прийти до себе з тисячі світів!...//Відчутти серцем роси ранні... //Щоби зуміти те, що не зумів ...//Щоб хтось злетіти повернув бажання!*

Всеохопну потугу означуваного буттєвого феномену поетеса привносить задля використання цих почуттів з метою позбавлення від інших афектів, що тривожать ество, опісля позбавлення від яких воно наповнюється емотивною чистотою: *Не питай, не треба//Звідки я прийшла?//Де тебе шукала?//Скільки вже пройшла!// не бійся правди,//Бо брехня страшніш://""Хто сміється в очі -//В серце точить ніж!""...а я так хотіла//розправити крила// І полетіла//Без крил // Та без тіла...*

Добротним жмутком поетослів'я овінчана добірка віршів, в якій авторка торкається тонких струн жіночої душі, видобуваючи поліфонічний акорд всесторонності її буття: *Що ж ти, коню?//...вогняну підкову //загубив у травах?//Я її знайшла!//І тепер - у тій погоні,// Де навіки звільнена Душа...//Маєш срібні //Крила за плечима!//А перед очима маєш час!//І від того жити є причина!//Я в душі теж трошечки Пегас...*

Різноманіттям художнього розмислу обрамлено у віршах рослинний і тваринний світ, в якому поетеса одуховлює природний простір засобами художнього аніматизму (віра людини у можливість спілкування із природою , ідея про невіддільність душі від тіла) досягається психоглибинний пласт буттєвої достовірності : *Птахи!//Великі і малі мольфари!//Обірвані краї не-*

бес латають.//А, може і краї душі...//Десь причаїлися примари.//А люди – все у свої справи ...//А люди – все лиш би собі ..., чи ж у рядках:Що відчуває птах, //Коли літає?//Його крило//Впирається в блакить!//І воля йому //груди розпирає!//Що відчуває птах,//який летить?!

Поетичний пейзаж світу представлений авторкою почасти як анімалістичне представлення зо освіту, зокрема птахів почерез надання їм властивостей людського характеру: *...Ви думали, що// не плачуть Лелеки!?!//Що світи за плечима далекі!?!//Та летять,//Поміж хмари і втому!//Повертаються завше додому!//Вертайтесь додому,//Дивні бусли!//Хтось рятувати наші душі мусить//І вчити нас любові має,//Життя без смерті не буває!*

Художнє слово циклу збірки провадить нас стежками найпотаємніших розмислів поетеси, виплеканих на крилах її творчої уяви, тремних споминів. Тут же авторка веде реципієнта ірраціональними манівцями анатомії творчості із вихлюпами підсвідомих візій: *Сонце за обрій...//Зайшло...//Тихо...//Затерпло....//Чи було?....//Сльози ...//Життя-полотно...//Завтра, сьогодні, минуле...//Байдуже, де далечинь...//Доля дала все пізнати...//Просто в душі заметіль...//Просто пора розлучатись....//Хто ти?!...//І звідки прийшов...!//Полемишов безупинно...//Сонце за обрій зайшло....//Сонце ні в чому не винне....*

Поетична тканина збірки наповнена художніми засобами. Так, алітераційний стилістичний прийом, різновид інструментування, що полягає у повторенні однакових приголосних задля посилення інтонаційної, інтерпретаційної та семантичної чіткості вірша, уможливорює формуванню ідеографічної акустики цілісного звуково-

го образу, що є основою ритмомелодики: *Біжить моя душа, // Душа покосами! // Усіх кудись веде життя ... // Біжу покосами // Душею босою! // Бо це мої жнива!, чи як у рядках – М'ятно-липово розлиті вечори! ... // (... Чай по літі будем з медом пити! ...) // Я не хочу знати: «Доки ми!?» ... // Просто буду цим моментом жити! ... // Я не хочу знати: «Доки ми!?» ... // І ранкові роси на щоках! ... // Босі ноги вечір липня гріє! ... // Я заснула на твоїх руках! ... // Щось величне в грудях пломеніє!*

Поетична збірка «Жива» Надії Левицької виокремлюється помітною талановитістю письма, з глибокоавторською філософською площиною, наскрізною ліричністю, яка досягає верховіть духовного буття особистості і, гадаємо, набуде значення у середовищі поціновувачів поетичного письменства.

**Микола Сулятицький,
літературознавець, журналіст,
кандидат філологічних наук**

Í χλίβ, í είλιβ

Shot on OnePlus
By oleg_ph

Фото Олег Нетецький

СХИЛЯЮ ГОЛОВУ,
МОВ СОНЯХ
ПЕРЕД КРАСОЮ ТВОГО ЗАДУМУ!
МОЯ ДУША
У ПІДНЕБЕССІ ТВОЇМ ТОНЕ!...
Я ВІДЧУВАЮ –
ТАМ НА НЕБІ
МЕНЕ ЗГАДУЮТЬ!

...ЗАДУМАНУ
ЖИТТЯМ
ДОДОЛУ
ХИЛИТЬ СОНЦЕ-КВІТКУ!...
Я ЙТИМУ
ДО КІНЦЯ!
Й ...НІЗВІДКИ!

ДОСТИГЛИ ПОЧУТТЯ!
...В ПЕРЕДЧУТТЯХ
І Я СТАЮ ОСІННЯ...
АЛЕ
ВСЕВИШНЬОГО КРАСА
РУЙНУЄ ТІНІ!

2020

ДИВА Є ТАМ, ДЕ Є СМІЛИВІ

Заснули зорі,
Та не спала мати...
Вона молитвою
Ішла дітей приспати.
Вона дитячі мрії берегла.
Оберігала кожен подих,
Як могла,
Благословляючи дітям життя!

Мати хотіла, аби душа і тіло
Ніколи її дітям не боліли!
Щоб дітям завжди сонечко світило!
Казала тихо:
ДИВА Є ТАМ, де є сміливі!
Сміливі будьте і такі ж щасливі!..»

І слала у майбутнє
Дітям всі свої пісні!
Мережила їм у прийдешнє крила...
Хай сплять солодко діточки її.
Хай буде їм дитинство миле.

Які ж безкраї золоті простори...
І мами ласка
Огортає сни...
Хай прийде ранок
І відкриє мати в хаті штори,
І влиє ранок
В долю кольори!

ДОНЕЦЦІ

Це ти мене навчила жити!
Зігріла серце,
Що було студене!..
Ти – серця материнського молитва!
ТИ – ЗАВЖДИ БУДЕШ КРАЩА МЕНЕ!

ТИ – ВІДСТАНЬ,
МІЖ ЖИТТЯМ І СМЕРТЮ!
ТАКІ ЯК ТИ ПРИХОДЯТЬ НЕ СПРОСТА!
ВСЕВИШНІМ ОДКРОВЕННЯ СОТВОРЕННЕ!
ТИ ЯНГОЛОМ У ГРІШНИЙ СВІТ ПРИЙШЛА!

Це Ти мені життя подарувала!
Ти знаєш, я завжди ТЕБЕ чекала.

2015

Славна Грушечко-медоноско!
В твоїх цвіточках
Живе Сонце!
Серед літечка
вродиш лоском...
Покладу достигать
На віконце!

Квітне гіллячко!
Ростуть віточки!
Буде солодко
Нашим діточкам

2023

Любити – значить БЕРЕГТИ!
А ти мене від бід вберіг...!?
І чи любив мене завжди,
Так щиро, як лиш тільки б міг!?...

Любити – різну...
І як зливу!...
Так ніжно ...!
Просто...!
Я – вразлива...

Люби хоч раз отак ...
...хоч раз!...
Пізнай зі мною,
Чи без мене
Це почуття,
Що носить світом
Нас
ТАКИХ ЩАСЛИВИХ!
ЩАСЛИВИХ!...

2020

Коли Сонце
заходить за обрій,
За колиску мені безодня!
І найкращу з усіх мелодій
Творить Бога Природне.
У вечірній тонкій прохолоді
Я – лиш я й ні на кого не схожа!..
У мені – наче Сонце сходить!
Я – в колисці Бога...!

2021

... Білий мармур
Під часом чорніє –
Мов душа,
Що несе хрест життя!
Камінь Серця
Ніхто не зігріє...
Камінь знає,
Що смерть таїна...

За життя
Так багато нам треба:
Від бажань
До здійснення їх враз!
Лиш ніщо
Не візьмемо на небо...
І чи небо
Для кожного з нас!?

14.04.23

ПТАХИ

Птахи!
Великі і малі мольфари!
Обірвані краї небес латають.
А, може, і краї душі...
Десь причаїлися примари.
А люди – все у свої справи...
А люди – все лиш би собі...

2022

Ще є на світі тихе місце...
Воно ховає від
міської метушні...
Мені, де мегаполіси, затісно ...
Мене рятує час на самоті...

Я вигнала себе
З міського шуму.
Зробилася немодна
і відстала.
Я вийшла за межу бедруму.
І просто більше відчувати стала.

Є затишне
Мое маленьке місце,
Де на ніч
я не закриваю штори...
Я родом із села!
Я гезде!
Звідси!
Мій дім –
Ліси,
Поля,
Степи
І гори!

2018

Що відчуває птах,
Коли літає?
Його крило
Впирається в блакить!
І воля йому
груди розпирає!
Що відчуває птах,
який летить?!

2018

Пахла Земля,
Від того серце мліло
І босі ноги чуяли тисячоліття!
Земля ця зцілює,
Бо зернами засіяна
З першого дня
Сотвореного світу!

Відчуй той дотик
Перший...
Босий... До Землі...
Візьми у пальці
Хоч найменшу грудку.
Ходили предки тут твої!
Земля зазнала радості
І смутку!
І, ліпиться
Трипільський завиток!
І ліпиться співоча намистинка!
З минулого в майбутнє –
Є місток!
І ти у цім теперішнім краплинка...

Зумій!
Зумій прожити цю красу!
І бачити усе тобі дозволять!
Якщо й одному ці прикраси донести...
Хоча б
То – намисто
Раптом заговорить!

2015

Є багато ЧУДЕС НА СВІТІ!
Їх ніщо не повинно змінити –
Мама й тато потрібні ДІТЯМ!
Два крила, що бажають гріти!

МАМА Й ТАТО,
Хоч все може бути...
І ДИТИНА СТАЄ МОВ ЧУЖА...
І лишається
З часом забута...
І не знає:
«А ЩО ТО СІМ'Я?!»...

У колисці дитинства безхмарно...
Крила матері сон зігрівають ...
Та ночами мандрує ТАТКО...
Й плаче МАМА
і мовчки страждає!

Наче різні
Між ДВОХ всі дороги!..
«Як дитина у світ цей прийшла!?...»
Люди кажуть,
що "Діти з любові!"
Але ж правда
Насправді гірка...

І нікому не треба малятка...
ВОНО – свідок розлук молодих!
Виглядає з колисочки п'ятка...
І МАЛЕНЬКОГО
Чується крик...
...І вдивляються очі
В дорослих!..
Та немає у них каяття!
НІ!..
ДИТЯ у ЇХ ВСЕСВІТ
Не проситься,
А приходиться...
Мабуть, з почуття!...

Запорошений розум дорослих...
Мов вогненні
Батьки-палачі!
І ДИТИНІ прикріплюють досвід!
Ніби спадок усіх відчуттів...
І прикріплюють дітям осуд...
ТАТО й МАМА це ж –
Мрія життя!
І впізнав би їх, мабуть,
Й наосліп,
Та їх разом не було...
Нема...
Так би просто
Пишався батьками,
Лиш тому –
що Вони в Тебе є!
І не були б МАЛІ помилками!...
Бо ж батьки у любові жили!...

Можна інший
Сценарій писати!
Він також має право на дійсність!
Бо буває, що краще
За рідних
Випадкові стають найрідніші!
І приходять
колиску гойдати
Хтось ЧУЖИЙ,
ТОЙ, ЩО РІДНИМ СТАЄ...!
І ВСМІХАЄТЬСЯ
Змучена мати!..
І радіє дитя: «ТАТКО Є...!»

2020

Художник Софія Фрезюк

Ж А Й В І Р

*Присвячується
усім, хто віддав життя за Україну*

Не тривож йому сну,
Відпусти з цього бою...
Бо на долі йому –
Було стати Героєм!

...А калина росте,
Над його головою!
І пригорне тебе,
Мов Небес шириною.

Приспів:

*– Мамо...
Я незгоєна рана...
Але в Бозі є правда –
Не буває зарано
Захищати своїх...!*

*Рано жайвір крила розправить...
Чи ж літає він марно !?
Відтепер я, як він...*

Відпусти цю журбу...
Забувай про зневіру...
Пам'ятай, що люблю...
Пам'ятай в що я вірив!
І хай діти живуть
Під своїм небом вільним!
Твої сльози течуть –
Ти згадай мене сильним..."

Приспів:

...А калина росте над
Його головою...
І здається йому,
Що ти гладиш рукою...!

– "Мамо!...."

Жовтень 2022

ДЕ ТЕПЕР ДУША?

В стороні моїй,
Де живі пісні
Квіти розцвіли,
Та чомусь сумні...
Цей весняний сум
Тишу надірвав...
Кожен це відчув
Й неба запитав!

Приспів:

*Де тепер душа
Цього КОЗАКА,
Що мені зберіг волю
Та життя!?
Лиш собі не зміг –
Бо із всіх доріг
Він обрав одну –
Цей безсмертний світ!*

У відлунні струн
Мамина сльоза...
Цей весняний сум –
Татова гроза...
І цвітуть сади!
А твоя душа
Дивиться згори,
Тут тебе нема...

Приспів:

Осінь 2022

ПРАВДА І ЛЮБОВ

У душі Сонце спить,
Що тебе хвилює?
Що тобі болить?
Треба більше віри,
Трохи менше слів!
Ми варті кращих почуттів.

Приспів:

Бо життя
Продовжує побачення,
І ніщо не повторити знов.
Все в житті велике має значення –
Та лиш там,
де Правда і Любов!

Навіщо ця безодня?
Ти її назавжди відпусти!
Посміхнись!
Бо в тебе є сьогодні!
Зерна сій, якщо не встиг!

Приспів:

2019

РОЗІП'ЯТИЙ ПТАХ

Не питай, не треба
Звідки я прийшла?
Де тебе шукала?
Скільки вже пройшла!
І не бійся правди,
Бо брехня страшніш:
"Хто сміється в очі –
В серце точить ніж!"
...а я так хотіла
розправити крила
І полетіла
Без крил
Та без тіла...

Я не завжди буду
Битися в вікно,
Але не забуду
Рук твоїх тепло.
Нам летіти вище
Заважає страх
Дивиться у небо
Розіп'ятий птах...

....А я так хотіла
розправити крила
І полетіла
Без крил
Та без тіла...

2015

Янголе світлий, земний!
Крила свої бережи!
Мрії приспи біля серця.
Може колись доведеться
Їх поховати навік,
Щоби не знищив їх світ...
Знаю, тобі так не легко
Щастя своє зупинити!
Ти, як і я так відверто
Вічність колишеш на миті.
Янголе!..
Світлий!..
Земний!..

2010

Не матиме ніколи
Небо краю!
І Захід сонця тут,
для когось Схід!
«Чи ти усе пізнав ?...» –
Колись тебе спитають!
«Чи ти відчув –
ЦЕЙ СОКРОВЕННИЙ СВІТ!?»...

Тоді ДУША ТВОЯ
Здійснить політ
І стане наболіле
Не важливим!
Бо є ЗОРЯ,
яка в тобі зорить!
І почуття –
ТАКИ ЩАСЛИВИЙ!

2020

Перетвори несказане у пісню!
У роси і в густі тумани,
Щоб не було уже запізно
Гоїти дуже давні рани...

Перетвори своє
Єство у Небо,
Дощами світ тоді благослови!
Бо так багато
Буде нам уже не треба...
Тоді – коли...
Тоді...

коли...

2022

Що ж ти, коню,
...вогняну підкову
загубив у травах?
Я її знайшла!
І тепер – у тій погоні,
Де навіки звільнена Душа...

І, здається,
Я стаю, як поле!
Крок за кроком...
Пізнаю життя!
Ці вечірні роси на долонях...
Аж свята довкола простота!

Маєш срібні
Крила за плечима!
А перед очима маєш час!
І від того жити є причина!
Я в душі теж трошечки Пегас...

Уривається терпець –
Нога дитини
Знову стежку топче у світі!
Дивиться широкими очима
З радості цієї плачучи...

2022

...Ви думали, що
не плачуть Лелеки!?
Що світи за плечима далекі!?
Та летять,
Поміж хмари і втому!
Повертаються завше додому!

Чи птаха в грудях
Серце не боліло!?
Їм затерпали
Часто руки-крила!
Але вони летіли!
Як летіли...!
Летять і посьогодні
Диво-бусли
– Бо Україна б'ється
Їхнім пульсом!
І лелеча любов
У серцях жевріє!
Вона знов і знов
Ніжно крила гріє!

Вертайтеся додому,
Дивні бусли!
Хтось рятувати наші душі мусить
І вчити нас любові має,
Життя без смерті не буває!

2013

Біжить моя душа
Покосами!
Усіх кудись веде життя ...
Біжу покосами
Душею босою!
Бо це мої жнива!

Біжить Душа у
Сад розквітлий,
Що тягнеться до Сонця,
До Небес!
І так багато в ньому світла!
Його подарував мені Творець!
...Ще день, ще ніч іде життя
І на межі буття нова межа
Так, я по-справжньому щаслива!
Так, я по-справжньому ЖИВА!

2023

ПРИСВЯЧУЮ тим ЛЮДЯМ, які ВІДЛУНАЛИ...

Сонце за обрій...
Зайшло...
Тихо...
Затерпло....
Чи було?....
Сльози ...
Життя-полотно...
Завтра, сьогодні, минуле...

Сиве чоло...
Жест німий...
Криком...
Мечем...
Не підняти...
Дотик Душі онімів...
Смерть неможливо прогнати...

Байдуже, де далечінь...
Доля дала все пізнати...
Просто в душі заметіль...
Просто пора розлучатись....

Хто ти?!...
І звідки прийшов...!
Полею ішов безупинно...
Сонце за обрій зайшло....
Сонце ні в чому не винне....

ПАМ'ЯТІ ПЕТРА СКАЗКІВА

Плач, Вітре!...
Ніщо печаль не витре!...
ПЕТРА струни вільно
Злетіли над Світом!

Так грали ЦИМБАЛИ,
Що гори здригались!
Так ЦИМБАЛИ грали –
В ДУШІ уплітались!

Де ця МУЗИКА тепер!?...
В ній було НАЙВИЩЕ!..
Кажуть, що Петро помер...
Вітер віє!...
Свище!...

«БУРЕВІЙ» Твій став важкий!

Струни мертво стали..!

Правду ЛЮДЯМ говорили
ПЕТРОВІ ЦИМБАЛИ!

...Плач, Вітре! ПЛАЧ!

ГОЛОС ДИТЯЧОГО СЕРЦЯ

У маленькому серці дитини
Говорила безмежна любов:
"Якщо любиш,
То вистачить сили
Подолати зневіру та зло!
У маленькому серці дитини
Ніби квітка зростає Душа.
Не зірви ні одну пелюстину,
А зрости, щоб розквітла вона!

Приспів:

*Хай голос дитячого серця зігріє,
І пісня над світом несесться!
То промінь від Сонця!
То вогник надії
Несесться від
Серця до серця.*

І підслухав мелодію вітер.
Розсміявся, що квітка мала.
Але тягнеться квітка до світла
І вітрів не боїться вона!
І найтонший не зломиться колос!
І дощами не знищить гроза!
Сіймо зерна
Глибоко-глибоко.
Цілий світ потребує добра!
Сіймо зерна
Глибоко-глибоко!
ЦІЛИЙ СВІТ ПОБРЕБУЄ ДОБРА!

2017

Наспівано

Аранж. Мар'яни Гусар

Ф-но

mf

8va---

mf

Соло

8va---

1. У ма-
mp

10

10 лень-ко-му Сер - ці Ди-ти - ни го-во-ри-ла без-меж - на лю-бов:

MARJANA HUSAR©

25

Не зір - ви ні од-ну пе-люс - ти - ну, а зрос - ти, щоб роз-квіт-ла во-на.

29

Пр.: Хай Го-лос Ди-тя чо-го сер-ця зі-грі-є... І піс-ня над сві-том не-сєть-

Хор

А...

33

ся! То, про-мін-ь-від Сон - ця! То, вог - ник - На - ді - я! Не -

4
36

сєть-ся від Сер - ця до Сер - ця! 2. І під - слу-хав роз - мо - ву ту Ві - *tr*

36

39

- тер, роз-смі - яв - ся, що Квіт - ка ма - ла... А - ле

39

Ві - тер, Квіт - ка ма - ла,

42

тягнєть-ся Квіт-ка до Світ - ла... І віт - рів не бо-їть-ся во-на!

а, до світ - ла, а, во - на. І най-

42

46
 тон - ший не зло - мить - ся Ко - лос... І До -

48
 ща - ми не зни - щить Гро - за... Сій - мо Зер - на гли - бо - ко - гли - бо -

51
 - ко! Ці - лий Свіг по - тре - бу - є Доб - ра! Сій - мо

54
 Зер - на гли - бо - ко - гли - бо - ко! Ці - лий Свіг по - тре - бу - є Доб - ра!

57

Пр.: Хай Го - лос Ди - тя - чо - го сер - ця зі - грі - є... І

Пр.: Хай Го - лос Ди - тя - чо - го сер - ця зі - грі - є... І

57

60

піс - ня над сві - том не-сеть - ся! То, про-мінь-від Сон - ця! То,

піс - ня над сві - том не-сеть - ся! То, про-мінь-від Сон - ця! То,

60

63

вог - ник - На - ді - я! Не - сь - ся від Сер - ця до Сер - ця!

вог - ник - На - ді - я! Не - сь - ся від Сер - ця до Сер - ця!

63

66

69

tr У ма - лень - ко - му Сер - ці Ди - ти - ни го - во -

tr

8
72

ри - ла без-меж - на лю - бов: "Як-що лю-биш, то вис - та - чить си -

72

- ли по-до - ла-ти зне-ві- ру та зло!"

75

А...

79

Як-що лю-биш, то вис-та-чить си-ли, по-до-ла-ти зне-ві- ру та зло!

79

8va

ଓଓଓ

ମଠଠିନାଓମାଓଓ

ଓ ଠଠଠଠା

Забери мене ...
Можеш?!
Додому...
Змий з мене пил...
Віковічну втому...
І не показуй нікому
Щастя моє невагоме!

Я розчинилась...
Я сонна...

Пригорни мене...
Можеш?!...
На трошки...
Просто в мовчанні зціли...!
Час хай усе розпорошить!...
Хочу додому...
Веди...!

Я розчинилась...
Бездонна!

2020

М'ятно-липово розлиті вечори!...
(...Чай по літі будем з медом пити!...)
Я не хочу знати: «Доки ми!?»...
Просто буду цим моментом жити!...

Я не хочу знати: «Доки ми!?...»

І ранкові роси на щоках!...
Босі ноги вечір липня гріє...!
Я заснула на твоїх руках...!
Щось величне в грудях пломеніє!

Я заснула на твоїх руках...

І, здається, цілий світ затих!..
Як багато треба ще сказати!..
Але зараз серце відчини!..
Дай мені любов тонку сховати!...

Але зараз серце відчини!

2020

На календарі іще зима,
Та хіба це має значення!!?.))
Не боїться лютого весна,
І дарує лиш йому побачення!

Лютий гордо дивиться згори,
Та весна, мов жінка, посміхається!...))
Лютого послаблює тони...
Квіти в серці з того пробиваються!

Перші подихи весни вітри несуть!
Запахи весни стають спокусою!
Навіть лютого маліє лють!
Календар перегортати мусимо...!

...Не боїться лютого весна!

2021

Якщо любиш – люби!
Зізнавайся безстрашно в коханні!
І очима любов говори,
Щоб не згасла вона у незнанні.

Так люби,
Як лише можна раз!
Й не чекай, що Любов та вернеться!
І даруй її світу щораз,
Якщо хтось із людей відвернеться!..

Не тримай ти лише у собі!
Бо вона – кровноносна судина!
Хай любов понесе по землі!
Так люби, як уміє дитина!

2020

Я стала грозою...
Наболіле зрошую...
Перед небом очей твоїх –
Ну, хто я...!?
Хай гроза проголошує!
Так любов свою зрошую...
Їй води й Сонця треба!..
Не чекай мого прощення!
Я стомилась від тебе!...
Так любов моя лиється...
Під дощем тіло мокне!...
Поцілунки всі змиються!...
Та душа моя сохне...!

2020

Знаєш, а мені печалиться,
Якби я не маскувала це...
В стінах свого серця запираюся...
Легше бачити отак ТЕБЕ!...

Я шукала ТВОЄ відображення
Та серед чужих ТЕБЕ нема...
Ми – по-різно...
І це має значення!
Та – нема ніде ТВОГО тепла...

І нічим тебе не можу замінити...!
Може..., серце з часом призвичаїться!...
Я без ТЕБЕ!?
...лише вчуся жити!
...але знаєш!?...
Іноді...
Печаль оця...

2020

Мені з тобою солодко...
Усе в твоєму погляді!...
Не знаю я відколи так..!?
І що в мені розгледів ти!?!...

З тобою ... якось солодко.

2020

Я зараз ніби заблукала десь...
В дитинстві серце мала ширше...
Я впала до землі з небес!...?
Де мої крила!?
Не знайшлися...

Я вірила, що тут повно тепла!..
Я знала – ми прийшли ТВОРИТИ!..
Та-сотворили так багато зла,
Що вже не просто щось змінити!..

Переді мною тисячі доріг...
Я виросла, забувши про дитинне!..
Я хочу змити віковичний бруд із ніг!
І відчувати далі швидкоплинність...

Прийти до себе з тисячі світів!..
Відчути серцем роси ранні...
Щоби зуміти те, що не зумів...
Щоб хтось злетіти повернув бажання!

2020

Зірви з очей життєву пелену...
Побудь собою зараз ...
На яву...
Себе аж доки хочеш розкажи!
Не бійся...щось забудем ми!

Прийми усіх, усіх, хто винні...
Колись і ти міг бути трошки сильний...
Так, ніби до любові ми не схильні!
Насправді ж ми її знайти повинні!...

Давай я просто поруч помовчу...
Так чується усе...
Так слухати учусь...
Не бійся, що душа десь помилялась...
Вона завжди з незвіданим змагалась...

...І ніби ми давно знайомі!
Я – у твоєму,
...Ти в моєму домі!

2019

Чи відчуваєш мою тонкість?...
Говорять: «Там, де тонко – рветься»...
Але у випадковостей немає точності –
Більше знає серце...

Ти міркував,
Про що жіноча ніжність!?...
Її руйнують зависокі стіни...
І коли щирість, то, як океанська свіжість...
Чи знав –
Наскільки грані вільні!?
Хто ти мені!?...

2020

Я досі вірю, що буває ТАК:
Що не знає любов сліз і віку...
Що любов між людьми у роках,
І її післясмак – душі втіха!...

Що в серцях дозріває щодень
Плід буття, як прекрасна перлина!..
...Вберегти б її вірно лишень...
До останнього дня!
До загину!..

2020

Подаруй мені трішечки часу!
Падарунком зболіле вгамуй...
Ми не знаємо доки ми разом...
Але ти не квап...
Ти будь!

Нам ламалися крила нерідко,
І до прірви вели нас не раз.
Хтось нам клейма,
А хтось ставив мітки,
Але чим вони кращі за нас!?

Хтось дораджував те
Як нам жити,
Вчив урокам життя неважливим!..
...НАС "навчили"
Боятись любити.
З НАС зробили для себе "щасливих"!

2020

Ти став вітром
Ніщо не принесеним!
Ти не пестив мене,
Як лелію...
Я прикрила лице своє віялом...
Щоби очі лишились в надії!...

І до цього пісок
В очі зболені!...
Став камінням!
Не станеш скалою!..
Так хотів,
Щоби я збожеволіла!
...ти подумав –
на вітрі не встою я?!...

Вітер твій –
Припорошені пристані!
Чи вщухає твоїх
Сил надмірність!?...)
Вітер бунту!
Це ти в своїх пристрастях!...
А я – **НІЖНІСТЬ**,
ЯКІЙ БИ НІЖНОСТІ!...

2020

Чарувала ніч відблиском очей,
Відкривала душу догола.
Спалахом зірок лишу тобі меч,
Дам тобі тепла.

Запахи весни в тіло заплели
Черемхові ниті...
Вечір щось гаряче в думці розбудив...
Дам йому дотліти!

Місяць на руках!
Правда на устах –
Можна медом стати!
І зникає страх...
Ніч – таємний знак!
Дай себе пізнати!

Тілом – в голубінь!
Синьо-чорний кінь
Вміє й час стирати...
Вечір чарував!
Зникла навіть тінь!
Вечір, щоб кохати

Вечір чарував!...
Чарувала ніч!..

2020

Я писала вітрами на скелі,
Що мовчання пускає коріння!
Я набрала зерна повні жмені!
І камінням дійшла
До прозріння.

2021

Ти забував про мене сотні раз...
Тікав від мене, ніби очманілий...
Лякав мене натяками із фраз...
І, РАПТОМ,...
ВАША ЧЕСТЬ ...,
Вам заболіло...!

Ти закреслив мене,
Ніби я – гріх найважчий...
Ти заплющував очі,
Випадково зустрівши...
Ти не згадував дотик
До мене вчорашній..
А сьогодні –
Надзвонюєш ...?
...двічі...!?.

Вибач,
"друже",
Я більше не буду!...
Ти вбивав –
Я ставала сильніша...!
Відридалаааа...
Відвилааааааааа...
Забула...
І – дорога без тебе
Рівніша!

2020

Похоронив любов живцем...
Похоронив,
Що називається живою...
І дивлячись у очі їй,
Закарбував навек
В своїй душі її лице,
Прикривши душу їй травою.

Дивися добре –
Травень губить цвіт...!
І коли сонце встане рано –
Ти скрізь побачиш її,
Скрізь...
І спогад заголосить невблаганно.

І невідомо
Скільки літ
Цей цвіт весни,
Чи слід забілить!?
Впаде на душу цвіт
Й безмежно заболить!
І ти повіриш тій,
Котрій не вірив !

2023

Перестала чекати на тебе,
Вірші стають без трьох крапок закінчені.
Якщо нема,
То вже й не треба.
Таке тепер освідчення!
Уже без перебільшення!
Хоч зорями повінчані,
Освячені,
Осяяні,
Осміяні.
Досвідчені!
І нащо тої вірності !?
Вже вільно так!
Чи вірно так?
Без хитрості!
Без підлості!
Єдиний міст для вічності!
Бо кому як,
А мені так!
Вже вольно так!
І ліпше без прихильності!
Бо ліпше у постійності!
Тож відпусти її!

2023

Заговори мої жалі,
Щоб не ішли за мною.
Заговори усі незбуті сни –
Хай підуть за водою!

Затримай їх на цій межі,
Бо більше двом не бути!
Не стали рідними чужі –
І мусимо забути...

Лиш сліз холодних не тримай...
Від них душа холоне.
І що любила – забувай,
В сльозах любов потоне

Бо нащо я?...
Мене нема –
Якщо не було досі!
Я вже пішла,
Хотів!?
Пішла!
Бо з мене болю
Досить!

2023

І як же я таке знесла?...
Я цього зовсім не хотіла...
Колись я тобі душу принесла!
А ти мені найменше – тіло...

Якщо можеш, любов'ю томи,
І колись пригадайся найкращим!
Бо вже завтра "хто ми !?"
У любові пропалі ...?"

Бо погаснуть серпневі вогні
Розливаючи золото літа,
І лишаючись на самоті,
Я ще буду тобою зігріта!

Бо згоріти бажають вогні!
І так палко обох воскресати!
То на завтра ми будем сумні!
А сьогодні дано нам кохати!

2012

Ти даєш мені СВІТЛО,
Що й крізь темінь незриму помітне.
Так з насінням квіток
Летить вітер...

І якщо мені суще поблідне
Й стане Сонця замало видно –
Ти даватимеш більше Світла
І ставатимеш більше рідним!

2021

КУПАЛЬСЬКА НІЧ

Я лише описала один із старослов'янських звичаїв:
біль закоханої дівчинки, яка в Купальську ніч намага-
ється силою закохати в себе юнака...

Це частина нашої історії.
Інакше не існувало б легенд, казок, пісень.

Ніч прокидається!..
Купальська ніч –
Вогонь, вода.
Дівча, грайливо приміряючи
вінок з квіток,
Промовило у дзеркало слова:

– "Не спи, Іване!
Напитись меду дам..!
Лиш Сонце гляне –
Будеш вже не сам!
Забере тебе,
Мов тінь,
Мов сон спокуса!
Я в птаха срібного
В цю нічку обернуся!
Я стукатиму ніжними крильми –
Ти мені двері серця відчини!
Розплету лиш
Для тебе русу косу!
І заридаю!

Заспіваю!
Заголошу!
Ти лиш не спи,
А серце відчини!
Стоятиму з тієї сторони,
З якої сходить
Сонячна Зоря!..
Лише мене у сні
Та наяву зови,
Шепчи крізь сон
Лише моє ім'я!..
Ця ніч, Іване,
Лиш моя!
Ця ніч, Іване,
Як і я –
Одна!

...Я папороті цвіт,
Мов сотню літ варила!..
І нащо мені Світ,
Коли тобі не мила!!?
...Пий спрагло зілля
Із дівочої сльози...
Купальська ніч лиш
Раз дарує крила,
А ти –
люби мене!
Кохай мене
завжди!
Я сотні літ на тебе ворожила!
... Ніч прокидається

2021

ГОВОРИ ДО МЕНЕ, НИТКО!

...Раз два...! До золота одна сходинка. Махом на стрих!

Раз... Два... Йой... не одна сходинка! Цілих десять! Смерекових! Раз! Два!

...Гм...ку-феее-р припав порохами. А куфер, як кінь! Мо! там вхід в паралельний світ!...Так! То таки вхід у Всесвіт!...

О!... Старий і дивний куфер, в якому ховали посаг видні майбутні наречені – справжні Берегині Роду.

Кілько років не відкривали цей бронзовий замок?! Він сто років не видів мастила і світла. Лиш рипит: "Гіп-гіп!"

Мов зітхає через свої віки ...

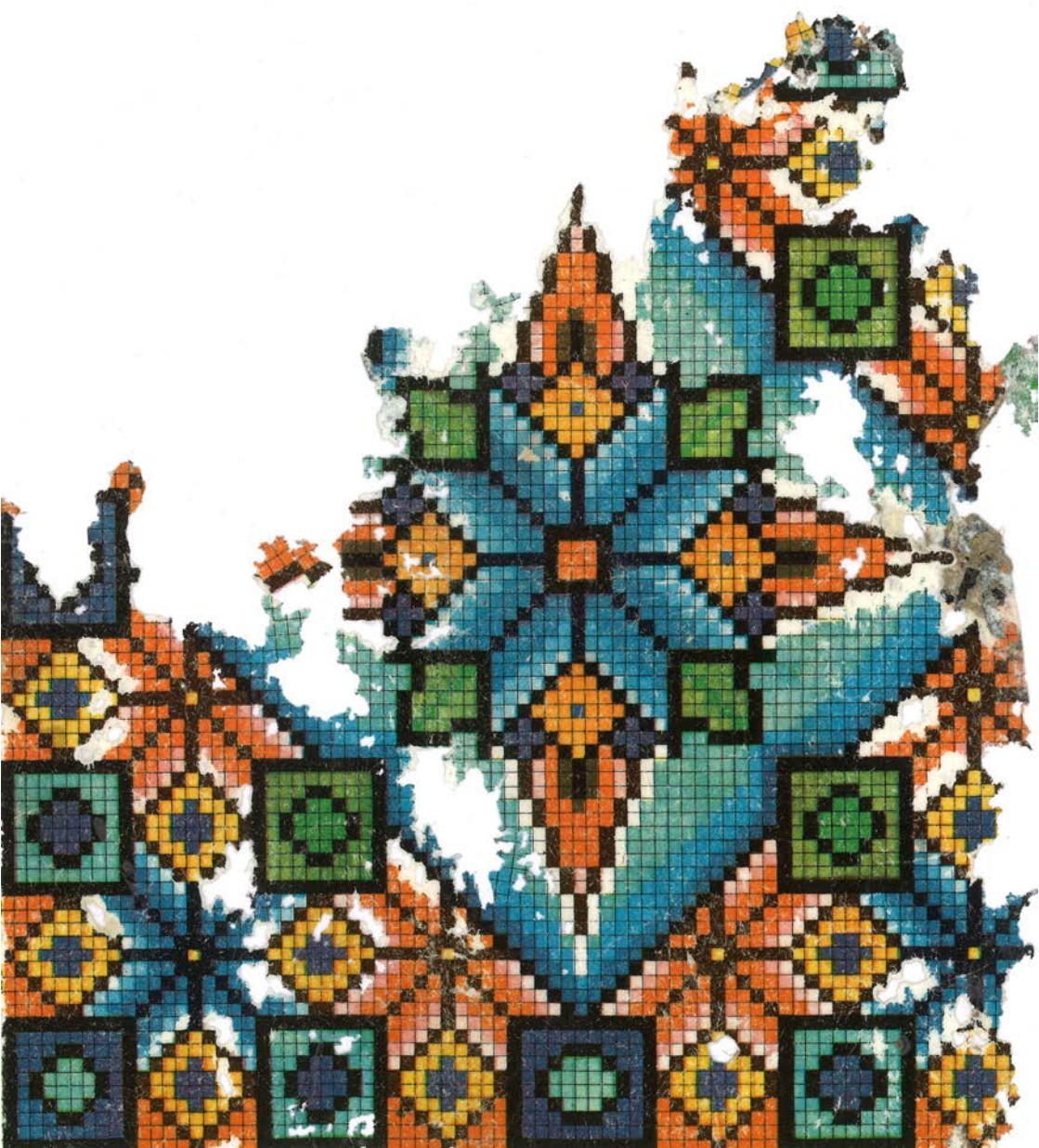
І хто й коли його виготовив!? Це питання хвилює мене не менше за те золото, що в куфері. Золото присипано крилами мотиля. Мотиль любить їсти минуле. Міль поробила діри в конопляному, лляному, шовковому полотні...Кольорові нитки повилазили крізь полотно, як пророслі зерна...

Куди ти, нитко лізеш!? Хто тобі дав таку силу навіть крізь все це наскладане "барахло" лізти до верха!?

Може,ти, НИТКО, тягнулася до моїх рук, щоб я хоч натрохи доторкнулася до тебе краєм свого пальця!? Але ці нитки торкаються мого серця! Проростають в мене!

І вишиває мене доля чужими пальцями, як рідна. Орнаменти... Руни... Узори!

І що мені ця пилюка під ногами?... На старому стриху усе, як нове! Бо незнане! А цікавість бере верх. Я трепетно дістаю біле золото і розглядаю його, мов квіт-

ки! Мене тягне густим візерунком у той перший день, як та жінка творила святі вишиті полотна, так, як Творець наш Світ. Певно, саме те й закладала думка талановитої і світлої Жінки. Певно, вона хотіла, аби сини її ці сорочки носили, аби дочки її були "багацкі" невістки. Чи то син, а чи дочка, аби доля щаслива була!

Ти, нитко, така промовиста! Ти досі така жива!

Ти чекала мене....

Дякую!

ГОВОРИ!!!

Що мала на серці та жінка, яка трепетно темними вечорами заплітала час у тонке вушко гострої "гли"!?...

...Йой, як тут файно – у старому куфері! Хоч голодні сирі миші полишали свої сліди, як добре, що є хтос той, шо таки цей куфер зберіг. Як добре, шо не виніс зі стриху у жадібний вогонь старий "БАБИН МОТЛОХ"! Як добре, шо ці бесаги ще повні!

Говори, Нитко!

...коли ти дивишся на мене з полотна, орнаменти твої врастають в мене.

Я ідентифікую себе з найменшим хрестиком. Я стаю цим найменшим хрестиком. Та цей найменший хрестик з життєдайного полотна підпирає штири стіни мого Всесвіту!

Говори, Нитко догори! У верх говори! До щастя!

2022

ТИ РОДУ СЛАВНОЗВІСНОГО,
ЩО НОСИВ ВИШИВАНКУ,
ЯК ПОЛОТНО ПРЕДВІЧНОСТЕЙ!
ЯК СОНЦЕ НА СВІТАНКУ!

ЦЕ ПОЛОТНО – НЕСКОРЕНИХ!
ЦЕ – ВОЛЯ В КОЖНІМ ПОДИСІ!
ДЕ КОЖЕН ХРЕСТИК КОЛЬОРОМ
ВЕРШИТЬ БЕЗСМЕРТТЯ ОБРАЗОМ!
ТИ – РОДУ СЛАВНОЗВІСНОГО!

2012

Мовчання зовсім не німе.
Його голос наповнює тишу.
Надвоє душу розірве,
Якщо в собі його залишу.

На край душі присядь на мить.
Я світові такому сиротинна.
Мене уже нічого не болить,
Мій біль тепер, як павутина!

2014

Сльозам замало дозволу
І з них моря уже давно.
Я їх малою дозою,
А серце мокро все одно ...

2023

Поговори зі мною тихо...
Так, як говорить ніжно мати...
Так, як говорить квітам вітер,
Що не посмів би їх зірвати....

Поговори зі мною тихо...
Щоби ця тиша дала крила...
Щоб нагадати, як то дихать...
Щоби згадала в чому сила...

А сила навіть у мовчанні...
Як дощ у сивий день осінній...
Поговори, щоб розридалась
Нетлінна, ще жива надія!

Заговори
так
щиро
вільно

2022

Бува: якась глибинна
Втома нами рухає,
І крок за кроком
Ми долаєм гори.
Та раптом сили
Ці вітри життя задмухують
І зупиняєшся в заторі.
Стоїш!
Чекаєш!
Не встигаєш!
Мов зникаєш!
І ніби лиш цього чекали,
Твого "прекрасного падіння"
Дерева в тиші помирають.
І гинуть і плоди, й коріння.

Буває: не заплачу з неуміння.
Буває: не шукаю порятунку.
Тоді застояне насіння –
Настояна отрута!

2020

Чекає ранок, своє Сонце
Благотворить свою Весну!
Краси життя довікола досить!
І кожен у своїм Раю!

2022

Коли Сонце
Заходить за обрій,
За колиску мені безодня!
І найкращу з усіх мелодій
Творить Бога природне.

У вечірній тонкій прохолоді
Я лиш я, ні на кого не схожа!
У мені наче Сонце сходить!
Я в Колисці Бога!

2021

Тонка душа,
Мов ниточка тонка!
Така тонка вона –
Ця срібна нитка!
Тонка душа така,
Наче її нема!
Та скільки нею всього перешито!

2022

...КОЖНОМУ СИНУ УКРАЇНИ

Він – захисник!
Він вже віддавна звик
Тримати щит!

Він – саме з тих,
Хто дух і погляд
Тримає гордо!

(...хоч бачить пекло
Його життєвий вектор)

Він знає, що даремне.
Від того він, як кремій!

І місія його щоденна
Вбивати темінь!

Він тисячі тотемів
І нерв сталевий!
І місія його –
Неправду зупинити!
Він мусить ворога провчити!

Він – МИРОТВОРЕЦЬ!
ЗАХИСНИК!

2023

Падали прозоро
У небо яблука,
Залишаючи сліди,
Мов від літака!
Бо можна впасти вгору!
– "Так не правильно!"
Кричали ті,
які не вміють так!

2022

Люблю тебе так,
Як ти мене.
То раніше любила
Сильніше ...
Може, дзеркало я !?
Так!
Хочеш –
Плач...
Ну!
Іще...
Голосніше!

Я твій плач ледве чую...
Спішууууу!
Щось зробило мене і черствою...
Залишаю тобі самоту –
Відзеркалюю байдужість твою!

2023

Ломиться один
Материк на два материки.
...Немов мечем в плечі
Чиясь рука...

Любов моя
Солодка і гірка.
Такий і ти,
І я така.

2023

Воїнні лієпи

Знов тихо, осене, голосиш!
Ти пахнеш терпко, мов шипшина!
І щедро так з моїм безсонням
Мову ведеш до днини.

...Лист червоніє під ногами,
І вітер...
Він ще теплий досі...
І музика дощу...
Така жадана...
Дає усе збагнути осінь!

Я більш не кваплюсь засинати,
У теплу загорнувшись постіль!...
Я трошки осінь –
Можу промайнути...
На чай запрошую!
Не проти?

2019

Грає осінь золотаву пісню:
"Будь сьогодні!...
Поки ще не пізно!"...
І приходять в долі пори різні –
Ми вчимося помічати вічність!

Грає осінь пісню золотаву
І бере життя тонкі октави!
"Зупини свій погляд...!
Спини справи...!"
Щоби грози серця постихали
Грає осінь життєдайну пісню...

2020

Мовчання вміщене у крик!
Чи то від мудрості, чи то від дурі?...
І деформується серця лик
Я – вовкоманка по натурі!

Я скиглю танцем лиш тобі
Себе високу і ніяку...
Я переможена сама собі.
Та вже без переляку.

Я не боюся сірих днів
Загорнута у музику відчутого...
Симфонія нескінченних чуттів
Залишиться навік забутою!

2012

Пролітала знову осінь
Крізь свої володіння.
Захолола моя простинь
Без твого горіння!

Вже від сліз ніщо не бачу!
То, як слабкість, нагорода...
Та любов'ю тебе значу!
У тобі – свобода!

2012

Художник Софія Фрезюк

ПЕРЕБОЛІЛО

Осінньо в душу заплела тепло
Твоїх очей солодка згуба.
І з розуму мене немов звело,
Та більше не цілую твої губи...
Ти випадковий!
Випадково все?
На двох ми поділили втому?
І більш нічого зустріч не несе?
Не винні ми...
Ніщо!
Й нікому!

Та все одно печаль цю не клянучу...
Шляхами часто ідемо не зріло ...
Я зла на тебе не таю –
Переболіло!

2015

Ну, що ж,
Привіт!
Лукавиш, осене?
Дощем до вікон листя притулила.
І дощ мене наздожене!
І вже намокли мої крила!

Не без вагань тебе зустрину!
Ніяк не звикну –
Ти як вперше...
Тепер мою станеш тінню?
Але я знаю, ти не збрешеш...

На сто замків свій дім закрила.
Та я не лишуся у літі...
Така мінлива мить щаслива,
І сонце вже осінньо світить!

2014

“БА, ВИ ОСІННЯ ЖОРЖИНА”

Край воріт – свій сповільнюю хід...
Бо мене зустрічає Жоржина!
Життедайна!
Як вічність! ...стоїть!
То бабуся її посадила.
Баби квітка – Багряна! Ж и в а !
Заглядає мені пильно в очі...
...мої Ба біля мене нема ...
А я хочу, щоб була !
Так хочу...
Вічна Квітка! ...у серці моїм...
...вже немає старенького тину...
Лише Квітка!
...і спогад тремтить.
...скрізь мені залишилися Жоржини !!!
Ви мені залишили буття,
І намолену ласку Божу!
І найкращі дали почуття!
Більше дати ніхто вже не зможе!
...а у Неба...
є своя причина...(((
Мовить спогад мій
тиха журба.
Бо прийшла та остання хвилина –
Вкрала осінь у мене БА!
...знов приходять осіння днина !
Губить Квітка додолу цвіт...
Пелюстки, що злітають з Жоржини
У дитинство засипали слід...
Край воріт свій
сповільнюю хід ...

Моя вічна Квітка

Моя сім'я. 90-ті роки

Я + моя сестра

На відеопані
рѣки

Я хочу слів багато з серця в серце!
І не боятися за пройдені літа,
Бо ще пройти багато доведеться!
Я знаю: є любов свята!
Така любов завжди дітей рятує,
Веде життям за руку до престолу!
Така любов завжди дітей почує!
І зцілить, щоб не сталося – ЗНОВУ!
ВОНА ВСТАЄ
ІЗ СОНЦЕМ
Рано....!
І дітям пророкує все найліпше,
Бо місія її найкраща – вона мама!
І роль її життя у цім найвища!
ЛЮБІМ...

06.04.2020

Художник Софія Фрезюк

За собою не кличу!
...НІКОГО!!!
Це пробачила тим,
Хто зневірив!
Що ж бо кому
До шляху мого!?
Хто дійшов до кінця –
Той і вірний!

Я не кликала гори тримати!
Віддавати десь більше
За можемо!
І навчилася більше мовчати!
Та сказати вже маю що
Кожному!

2021

..."А що там далі!?...
Що ж там далі!?..." –
Не спить схвильована душа...
"...Замріяні казкові далі!"
Та редагує все
момент життя!

То ж не питай:
"...а що там далі!?".

2020

Скільки берегів у цім житті!
Скільки рік тих, що несуть життя?
Сум сумний і радість на лиці –
Те, що буде з нами до кінця!

Люди і міста!
Міста і люди!
Перехрестя і стежки!
Стежки і перехрестя!
І не один із ста –
Веде в нікуди!...
А сотні одного
Було і буде!
А, може, я іще забуду!
Зграї чужих
І своїх ватажки –
Різних форматів писані книжки...
А не формат –
Розірвані листки...
Де адресати !?
І адреса де живих?!
Один за сотню!
Сотня – як один!

2023

І знову ніч
Продовжує розмову.
Питає тихо:
– "Як твоя Душа?"
– "...я не була до цих
чуттів.
Я не готова!"
– "...смішна ти!
Пізнаєш життя!"
– "Хіба засну,
Так просто серед ночі?
Ти не питай мене нічого,
Не питай!
Побачили багато мої очі –
За тим, що не побачили –
Печаль....
Заснути дай,
Байдужа нічко,
Тобі поговорити
Тільки дай!
Душа моя,
Немов згоріла свічка!
Яка не там
засвічувала Рай"

2023

Сиві вітри сніги навіяли
І серце захололо.
...Отак то, люба, є.
Розсипалось усе життя,
Немов із віяла...
Змиритися!?
А біль все не дає...!
Сипле зима!
Вона сумна!
І так болить усе
Не відболіле!
Бо це життя!
Просто таке життя!
І так не просто йому вірити!

2023

Затуга золотава оправа –
То ж багато довкола каміння.
І судити не моя справа ...
Але тріснув мішок із терпінням...
Бо болить ця фальшива реальність,
Де на дійсне бракує місця!
Радять раду, але безпорадність –
Проглядається в кожному обличчі!
Завелика в малому величність!
Замаленька в великій значущість!
...пасувати від правди не личить!
І показує кожен сутність!

2023

Світом правлять образи і образи!
(Наголос на «о» і на «а»)
В'язані часто разом...
Нитка життєва туга.

Вічно шукалі провини
Зменшують днів неповторність...
Бог – нам нічого не винен!
Винна – відсутність любові!

2021

*Тим, хто втратив усе
через війну*

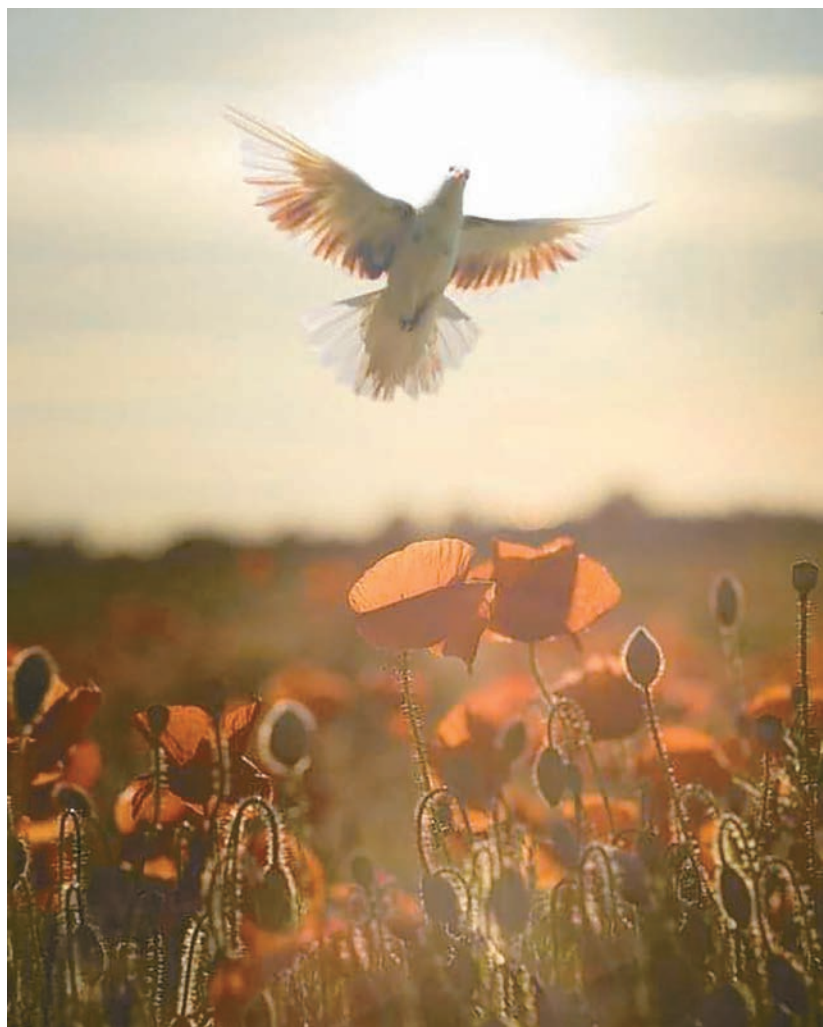
Де попів і рілля –
Не гріє тепле слово...
Чи може щось Землі печаль змінити!?!..

– "ТРИМАТИСЯ !?
Для чого!?!...
(...хто ж бо зна?)
ТРИМАТИСЯ!?"
– "ТАК!
ЖИТИ ТРЕБА НАМ!
НАМ далі жити!
(і...навіть ...як немає дому...)"

– "Як розказати!?
Кому...?
...Одну безмежну втому
Холодну
І бентежну ...
МИ ж були обережні!
...Пішла рілля за межу!...
І знову плач...
Бо іншого нема...

Тримались!!!
Тримались за життя!
Тримались до кінця!"

2022

Ми так стомились від війни ...
Від втрат...
І прірви, замість дому.
І так багато винні ми,
Тим, хто обрав для нас Свободу!

Обрав її як пити воду!
Як дихати ЖИВИМ повітрям!
Як стать на захист своєму РОДУ !
Як розказати правду дітям!

Бо блудять світом,
Ті, що народжені на вітрі ...
Несамовиті ...
Від того,
скільки – вбито!..

Ми народились жити!
МИ НАРОДИЛИСЬ ЖИТИ
Серед війни!
Й стомившись —
ВОЛЬНІ ДАЛІ ЙТИ!
МИ – саме ці!
Ми – саме з цих!

2023

ЛИСТ ПРАДІДА

Застрягли у часі...
Незламні...
Герої!!!
Котрі прагнуть правди!
Котрі –ДІТИ ВОЛІ!
МОЇ ВІЛЬНІ ПРЕДКИ!
СИВОЧОЛІ РУСИ!
На ту Велич Духа
Зазіхали...
Слухай:
То віками дише
Наше, Українське!
Свій свого не кине!
Свого не залишить!
Не віддасть нізащо
І серцем незламним
Знайде шлях найкращий!
Ворогом не стане!
Не втече за межі
Край новий шукати!
Не буде ніколи від свого зрікатись!
Слухай:
Як то «плине кача по Тисині»
В нього свої ріки,
СВОЄ НЕБО СИНЄ!
Ворога не буде
На землі родимій,
І правда прибуде –
Пам'ятай це, сину!»
Слухай:

Як шепочуть вітри віковічні,
Що КОЗАЦЬКЕ СЕРЦЕ –
СЕРЦЕ НАЙСИЛЬНІШЕ!

Ти провідай, сину,
Прадіда могилу!
Він завжди боровся,
Щоб ти не загинув!
Ти чекай,
Як матір,
Жінка – чоловіка!
Це святе чекання
Буде його ліком!

Не терпи!
Й не кайся!
Ще кого чекати!?
Віковічне слово
Кличе світ єднати!...
Й прадіду не спиться,
Він серцем поета
Живе!...
Пломениться!...
Земля ж розпростерта!..
Всякий нею їде!
І сміття кидає!
У криницю плюне!
Бо ВОРІТ НЕМАЄ!..
Хто ж бо їх закриє...?
Рідний мій синочку!
Хто нам яму рие!?
Квіти рве в садочку!?

Рве НАЙКРАЩІ КВІТИ...
Їм ліку не має...
Краще них...
Мій світлий
У світі ж немає!..
Краще них –
Лиш воля!
Й своє небо синє!
Ходять по Україні –
Нелюди, як свині!..
«Чи це моя хата!?...»
Чуєш, всяк питає...
"Українська!
Наша!"
Українець знає!..
Ой, як же то, сину!?
Весен не злічити...
Я не можу, сину,
Й на небі спочити!

Поклич, сину, брата!
Поклич, брате, сина!
Виганяйте ката!
Випростайте спини!
Поверніть батьківське!
Збудуйте ворота!
Хай не роззявляють
На Україну рота!

Верніться додому!
Слухай мене, сину,

Поверніть основу –
Бога в кожную днину!
Повертайте віру,
Щоби не марніла,
І ставайте сильні –
У верх! Від коріння!
Й борони Вас, Боже,
Сину показати,
Що своє так просто
Можете віддати!

2016

Одного разу кожен з нас прокинеться!...
Розширяться звужені зіниці!...
І кожен з нас від правди схаменеться!
І справжнє нам відкриє таємниці!

Горітимуть завжди ясні зірниці!
Від того буде краще видно тінь...
Якщо тобі вночі погано спиться –
Напевно, серце твоє хоче змін!

Хай душ черствих глобальне потепління,
Відкриє ЛЮДСТВУ
Істину буття!
Лише любов всім принесе спасіння!
Бо поки спиш – немає майбуття.

2020

...Кажуть:
«Увімкнути паузу!»
З власного бажання?...
А чи з примусу!?!
Хто майбутнє нам усім вигадує!?!...
Хто, чи що тримає нас на прив'язі?!..

Я не звикла до просторих стін!...
Я і в клітці золотій не жила б!..
Не слідкую, що «пророчить» нам «тіві»!..
Я в житті
Багато ще
Не встигла!

Ізоляція!
...за край усіх питань!...
І дистанція!
Щоб бути ближче з Богом!
Еволюція –

сценарії бажань!
І чуже породження тривоги!

2020

Брехня живе собі по-праву...
У неї жодних цінностей і правил...
Хто світом править...!?
Що в грудях давить!?...
На небеса брехливих не відправлять!

Ти кажеш правду безпорадно?
Кричиш їй невішну...?
Цей Світ, як механізм,
Що вийшов з ладу!
І стало більше грішних...
Але є Всевишній!

2020

У мене друзів не багато!
Не кожного й затримав час!
Бо їх багато, коли свято!
І вмить нема, як після свят!

Мені й не треба їх багато,
То ж пальців більше на руці!
Залишились завжди крилаті!
Їх щирість щира на лиці!

Були колись вовки-овечки!
І змії, що на грудях грілись!
І ті, що їли мовчки серце –
І ті, що на моє молились!..

Минулись «друзі»,
Ніби зтерлись!
Всіх випробовує життя!
Та людяність
Ніщо не стерло би,
Якщо б вона таки була!...

2013

Вірш колишній подрузі

– Дякую за урок життя!
– Ти навчила мене обирати СПРАВЖНІХ.

Не смерть страшна,
І не війна лиха –
А страшно жити
Ніби нас нема...!
Напів живі
Ведуть світ до кінця!
Напівпомерлі –
Сонце воскрешають!

2021

Буває часом й сонця забагато!
Так ніби –
Все наперекір!
Буває,
Що посередині свята:
«Додому ...!
... Так додому захотів!

Від немочі
І сили заховатись...
Перечекати...
Пережити щось...
І ...
В тишу,
Як в безодню закохатись...
Пізнати стільки ж довелось,
Що не людська
Глибинна втома
Затягує все більш на дно!
«Я ...
хочу повернутися додому!
І ...
Щоби дома затишно було!»

В моїх малесеньких,
З корінням стінах
Зробилися від вітру діри!
Мій дім нагадує руїни...
Я хочу-хочу...
жити!..

так!..
Без міри!..
І хочу,
хочу,
все,
що кровоточить – з а б у т и!
Й...
Рани...
Зализати б!
Бо й
Сонце стало обпикати
Розірвані мої в дорозі п'яти!

2020

Та нема невидимих кайданів!
Розірви ці віковічні пута!
Вийди із нав'язаних туманів
Душі, долі від брехні розплутай!

Це твоя Земля!
Твоя планета!
Це твоє!
...лише твоє – Життя!...
Звір розкидав по Землі тенета!
Але Світлом є ЛЮДСЬКА ДУША!

2021

Дописує вечір
Незнану мелодію,
І заходить за обрій
Сонячна зоря!
Я веду сама себе
До сповіді!
Починаються в душі жнива...

Що там сховано?
Усе буття
Влаштоване так
Як недописані листи...
Скільки серед нас нескорених!?
Чи усім до істини прийти?

2020

Я пишу вірші із самоти,
Бо вона в житті вагомість!
Тяжко долетіти і дійти
Виклики завжди дає свідомість!

Дуже легко впасти
У бур'ян ...
І бур'ян розпорошить насіння!
Не буває без країв,
Без ран!
Не буває шляху без каміння...

Я іду...
А, може, долечу!
Там у снах незвідано літаю!
Замовчу...
Замовкну...
Закричу...
Все Я знаю!
Ні!...
Не знаю...

2012

Ніби хтось порозширяв зіниці
Серцю дужче битись наказав!
В світі кажуть правду одиниці,
Більшість каже мало,
Не тоді й не там...

Важко бути доброю й простою.
Перейматися усім пропащим!
Почуваюся від того сиротою!
Правду б мою натще!
Правдо моя,
Нащо?

2012

Погляд неприємним став,
Бо світ по-різному спираю...
Існує безліч непотрібних справ!
А грішному завжди
Замало раю!
Замало Сонця і тепла
Вітрів закоханих у волю!
І марно розпорошені літа ...
Все: "...кращу б!
Кращу б долю!"
Десь лізеш...
Рвешся в Небеса ...
А сонце – тихо далі...далі!
І спокою в душі нема!
Все дужче натискаєш на педалі!

Чи то маршрут не той!?
Чи не той механізм!?
І не там закони тяжіння!?
Що може тіло?...
ОРГАНІЗМ...
ОДНІ НЕЗЛІЧЕНІ ХОТІННЯ!...
Для грішника замало раю!
А я чогось лиш див чекаю...

2012

В словах так мало каяття!
І їх так легко говорити!
Натхненними лишаються уста,
А серце залишається розбитим!
Переступивши зтрощений кришталь
З усіх надій, чекань та віри,
Ти залишив мені печаль!
Моя сльоза не буде мати міри!
Руйную тишу, що давно німа!
Триматися руками за руїни?
Лишаються в душі усі слова
Від тих ...,
Хто на коліна клали!
Віриш!?
І зупинившись,
ставши на межі
Усіх вітрів,
Всіх "за" і "проти"
Я точу з болю
На усіх ножі!
Хай більше
Не говорять ротом!
Не вірю більше жестам
і словам...
Ну,...де є ті,
Що вміють розмовляти?
Я тіло й душу вже нікому не віддам!
Не можу двічі помирати!

2013

ТИХО

Дрімає ніч травня... День, що минає, тихо молиться на заміряну тишу. Бо ж перше падав дощ, і зачарована Земля вдячно дихає...

Дихає, як після купелі новонароджене дитя.

Тихо...

Чується, як стукає серце Землі!

У розмаїття трав сьогодні намагається заховати наболіле... (А хіба його заховаєш?)

Так, ця Весна повертає кожного у себе самого! Більше не буде такої Весни!

Її уже ніколи таку не відчути і не збагнути як сьогодні. Дихаю... Думаю...

Так солодко-тихо, що мені здається, аж чую, як у пташиному гнізді тріщить соломинка... Моститься на гнізді мама-птаха. І то мале пташенятко знаходить тепло під маминими крильми. А то ж тепло від маминого серця.

І це мале-велике життя уже скоро пробуватиме власні крила.

Ох, яка то дивна сила тої Весняної Казки...!

Тихо так. І ось...знову тріщить у гнізді соломинка... Чуєш?

...Ну, бо то ніяк не вміститься майбутній Соловейко!

Ти-хо-ооооо!...

Ніч викладає ряд за рядом зорі...А нам, смертним, вічно їх не злічити!

...Дрімає травнева ніч.

І чомусь цвіт вишні не згортає свої пелюстки ... Не закриваються квіти знову у пуп'янок. Чи твої очі бачи-

ли це? Може, розквітлий сад зник, що на нього смертні
давно не дивляться?! Може й зник, що на шовкову кра-
су пелюстки не дивляться сліпі очі?

...раптом чую:

– "Тихіше...Ти-хо-о-о!"

Не тривож своїми доріканнями Вічність!"

Хм...Хіба говорять Розквітлі Сади!?...

– "Тихо!.."

2021

Затуманило сад
У полоні осіннім.
Та дерева стоять
Так красиво!
Так сильно!

Їхня сила у тім,
Що міцне їх коріння!
На вершині століть –
Вони дихають вільно!

2022

Не раз за
Крок до мрії
Тобі захоче хтось
Зламати крила...
Та пам'ятай:
У що ти віриш –
У тім твоя безмежна сила!
І щоб вершину підкорити,
До неї треба крок за кроком йти!
Якщо і може хтось
Твоє життя вершити –
Це тільки Бог і Ти!

2022

Нас навчили бути ворогами,
І топтати Землю під ногами!
І вбивати вчать сестру і брата!
Вчать як бути "справедливим" катом.
Хто нам право дав таке робити?
Ми прийшли на землю,
Щоб любити!
Хто придумав межі
і кордони!?
...стогне знов Земля,
Від болю стогне!

2022

Мені лишилось чисте слово
Од тих хто вмів його шанувати!
Кожному мила його рідна мова.
А нам би свою розказати!

Та ту, що на устах
Піснями стала!
Таку, що як пророслі зерна!
Мову, що світ об'єднала!
Пройшла криваву темінь!

... Лишається знаменним
Одвічне Добре Слово!
Мово, ти мій хліб щоденний,
Що пахне цілюще домом!

2022

ВІРНОМУ ЗАХИСНИКОВІ УКРАЇНИ РУСЛАНУ БЕРЕЖНОМУ "МАЕСТРО"

Сидить козак над прірвою...
Його душа – старенька хижа...
...з реальності мов вирваний,
Бо правду розподілює ...
Печаль його
Більша за прірву цю.
Мов і нема.
Важко сидить...
Туди-сюди
Очима водить,
І туга його серце полонить...
Над прірвою літає половик!..
І сонце
Якось довго сходить!

І якось дивно
Після бою бачиться
Цей білий Світ...
Маліють спогади...
Відчуто...
Й пережито...
Ховає свій невидимий
Правдивий щит
Над прірвою у жито...

І тремно так жита
Шумлять йому
І заколисують
Несказане ніколи...

Питають досі очі:
"Навіщо !?
І чому!?"
Його життя –
До Неба поле

...над прірвою ...

Пташку милий мій,
Соловеєчку,
Розкажи мені
чом душа сумна!?
На долині мак
туго стелиться!
Мати сина жде –
А його нема...
На долині Мак туго стелиться,
І в дитинства світ стежка заросла!
Червоніє Мак
...як би то не так!
Мати сина жде...
Сіє мак сльоза!

2022

Змішалися життєві кольори
Інтригами, ідеями, ідолами.
Лиш кольорові сняться сни.
Ми?
Мов ніщо незвідали!

Застигли душі у словах,
І долі в почуттях набутих...
Хтось наче квіти всі зірвав
І більше квітам тим не бути.

Всі жертви, втрати і скарби
В один кулак вмістились...
Але ти спробуй, підніми!
Малі!?
А ... не під силу ...

2016

Час теше нас
І камінь нищить!
Та наші гори –
Стали вищі!...
А ти усе чогось чекав!?
А ти мене усе спитав?

Марно чекання в душі мав,
Коли настане час –
Рак свисне!

2018

МОЛИТВА

Заголубли весни моєї край
Дай сили пережити чорні миті!
Я знаю як тобі болить
Моя земля сльозами вмига!

Зішли дощі в характері грози –
Бо ворог ненаситний хоче пити!
Від кривди та неправди захисти!
Ти можеш світ цей зупинити!

Ти так хотів змінити
Мене несамовиту!
Що легше, мабуть, вбити ...
Дитя я
розповите...

Ти так хотів провчити,
Що мусиш й сам довчити
Те, що не вчили в школі...
Та краще не дочитуй ...
Біжи несамовито
Так, як і біля тебе я –
Кругом й по колу ...

Бо якщо ми не двоє –
Вини шукай отої,
Яку придумали за нас –
Без нас!
Я вже напогові,
Але так кожен раз...

Я хочу стати
хоч на трошки вітром
І висушити
після зливи
мокре серце.
І дотиком
Приємним
Ледь помітним
Розвіяти жалі
І щем цей...

Бо прирікли
Колись обоє
на віки
Усе пройти
І РАЗОМ
Пережити ...
Та їх слова –
Пусті розмови,
Балачки...
Але словами тими
можна вбити!..

Я ВПАЛА ДОЗЕМЛІ З НЕБЕС...

Моя мама народила мене тоді, коли Весні було уже 22 дні. Мені 39 літ. Але, це моя 40 весна. Так!

Я могла народитися лише навесні.). Весна дарує життя! Для мене не існує кращої пори року за Весну. Та з кожним роком свого життя я все більше проростаю в Осінь. (Хоча саме осінь вкрала в мене мою Ба) ...

Моя Мама і Весна подарували мені чуйну душу, батьки дали мені ім'я Надія. Я, як та перша мамина квітка-весни, що встояла і зиму, і холод. Що пила сніги. Але за те, що надто сильно ждала Сонця і Тепла – лишилася ЖИВА!

Мамина – Квітка надії... Вистояла !))

Так кРАсиво, і ніжно...

(Відволіклась...)

О, це так банально – БІОГРАФІЯ ...)

Тому – я не розповім, що народилася в селі Тулухів. (Коломийський, а раніше Снятинський район).

Не розповім, що закінчила початкову школу в своєму селищі, а всі наступні кляси ("кляси" – так сказала би моя БА!) то, вже були здобуті в селищі Заболотові. Не скажу, що в 2006 році закінчила Інститут Культури та Мистецтв (факультет образотворче та декоративно-прикладне мистецтво (ДПМ)). Не скажу, що була вожатою в оздоровчому дитячому таборі "Едельвейс" (С.Микуличин).

Не розповім, що до народження дітей була вчителькою трудового навчання та малювання. Не розповім, що добре знаю Станіславів, бо живу в ньому з студентських літ. Щоправда, трохи душуся в місті. Бо люблю більше жити в селі. Тут ВОЛЯ дивиться в очі. В селі – простір скрізь. І є така необхідна схованка від міського шуму та соціуму.

Не розповім і про те, що маю співочу душу, і що є лауреатом багатьох музичних дитячих конкурсів та фестивалів.

Членкиня літературно-просвітницької студії "Калинове-гроно" (під керівництвом видатного поета мого краю Мирослава Петровича Попадюка).

Але я з радістю можу розповідати аж до ранку тобі (....А, можна нам з тобою на Ти?) про своє добре дитинство... Певно, я трохи (не трохи) лишилася там ...у ньому ...Моє дитинство було саме тим, яке називають щасливим! Я можу тобі розповідати до ранку про свою Мудру і Ласкаву Ба... Вона мене навчила всього того, що в мені є кращим ...Я можу тобі розповідати до самого ранку про те, що власний біологічний тато покинув назавжди мене з мамою в перший мій день народження. (Як тобі "подарунок"на все життя?! А ще. Ти знаєш, я чекала його батьківського слова до 30-и років. Ти знаєш, що він мешкає в тому селі, що і я?

І між нами фізична відстань до 2-х км., а духовна – віки!?

...Трагедія?.. Так! Для дитини то трагедія. Але я змогла іти далі. Можу розповісти тобі, що таке Татова Любов. Бо мені таки став добрим татом мій Дорогий ясноокий Чоловік, з іменем Ярослав!

Можу тобі розповісти, що з любові Мама Люби і Тата Ярослава народилася моя зеленоока сестрамед. (В дитинстві ми з Танькою гралися в "лікарню". То сестричка все була медсестра. А я її кликала "Сестра-Мед!... Сестра-Мед! Води!..."

То така приємна згадка. До речі, саме Я і тато назвали її Танею. Бо мама просто доручила нам піти в сільраду і записати ім'я чи то Ліда, чи то Ліля. Тато ж дорогою до сільради сказав мені, щоб я назвала сестричку як хочу. То, я й назвала.

Знаєш, а нашій сестринській любові часто заздять! А я не хочу тої заздрості ніде, і ні в чім ... Заздрість робить людей підлими та хижими...

Можу розповісти тобі, що маю два Ясні Сонця – Донечку та Сина! І яка б не була погода за вікном та в житті – це два мої найВищі Світила!

А поки не було війни, мені випала честь співати в народному ансамблі пісні і танцю "Покутські Візерунки" (село Іллінці). Мені пощастило співати в жіночому колективі "Червона Калина" та "Зарінок"(снт., Заболотів).

На даному етапі життя знову продовжую співати в жіночому ансамблі “Пацьорки”(с. Іллінці), а також співаю в квартеті “Гармонія”.

Мене завжди супроводжує в житті пісня. Я люблю співати пісні РІДного кРАю, я обожаю кРАСУ своєї СВЯТої ЗЕМлі. Усе хвилює мою Душу. Я відчуваю цей Світ, його перепади настрою, його ХАРАКтер, його пошук КУЛЬТурного росту, його суспільну дУМку, його РАдості, і його трагедію...

Це моя – ЖИВА!

ЦИМ Я І ЖИВА!

Можу розповісти, що то є твердь під ногами, і як милує мені серце кРАса пшеничного колосся, що уросло по саме серце ... Я можу розповідати тобі до ранку про відчуття того щастя, яке ПОДАРувало і продовжує ДАРувати мені життя попри усі печалі і тривоги. Моя рідна Земля плакає мене досі своїм материнським молоком. Ця Земля пахне болем, і РАєм. І я проти пекла, яке прагне зпопилити Вічні ЦІННОСТІ!...

Можу! Можу тобі розповідати і те, про що звикаємо мовчати.

Завжди варто, а особливо з роками, називати речі своїми іменами. Тому моєї відвертості стає лише більше.

Зустрінь мене тут гостинно. Зараз я їду до тебе в гості щедро уділити тобі, як шматочок маминого пирога, лише те найкраще, що маю.

Є така дивна потреба РОЗПОВІСТИ про ЦЕЙ ВСЕСВІТ, і тихо, і голосно! І – голосно...

І – тихо...

Чує Світ мене ... ! А я чую його!

Ця потреба така сильна, як потреба дихати!

А ще я мушу тобі сказати, що я і ти – Ми Діти Творця! Все Його Творіння – Прекрасне! В нім ЖИВА ЛЮБОВ!

І без ВСЕВИШНЬОГО ми ніщо !

... То чи можна нам з тобою лише на «Ти»?

Д Я К У Ю

ПОДЯКА

Висловлюю вдячність усім причетним людям до створення моєї першої збірки “Жива”.

Дякую тобі, Ю.М. Вінтонів, за те, що саме ти був найбільшим мотиватором для мене, який часто спонукав мене до видавання моєї творчості. І, що про “Писаний Камінь” мені розповів саме ти!

Дякую Вам, Леся Миколаївно Бойчук (моя вчителька української мови та літератури). Дякую, що бачили в мені те поетичне зерно, яке сьогодні має саме такий вигляд!

Дякую вам Микола Сулятицький, за вчасні поради та важливі слова. За редакцію моєї збірки.

Дякую тобі, Тетяно Вовк, за редакцію мого слова.

Дякую величому видавництву “Писаний Камінь”, і тобі, Віталію Стефурак, за верстку та обробку моєї збірки. А ще за терпіння дякую. А також Михайлу Дмитровичу Павлюку за уважність та корекцію.

І особливо дякую своїй зеленоокій сестричці. Таню, дякую за сестринську любов і за мої вірші, які ти завжди зберігала, коли я їх втрачала...

А ще дякую людям, які мене завжди надихали і надихають на життя: своїй сім’ї, своїй першій вчительці Ларисі Василівні Микитюк, родині Вівчаренко-Валіхновських, Світлані Мирославівні Качуляк.

Ви – СВІТОЧІ МОГО ЖИТТЯ!))

...маю подякувати і тим, хто був у моєму житті, і хто відсутній.

І, ЗВІСНО, ТОБІ, ТВОРЕЦЬ ВСЕСВІТУ – ДЯКУЮЮЮЮ ЗА ВСЕ!

УСІМ БАЖАЮ ЛЮБОВІ, ДОБРА, ЯСНОСТІ, РАДОСТІ та МИРУ!

З повагою Ваша Надія Левицька !))

Ж И Й М О!

sofia_frezyuk

🎵 Океан Ельзи • На небі

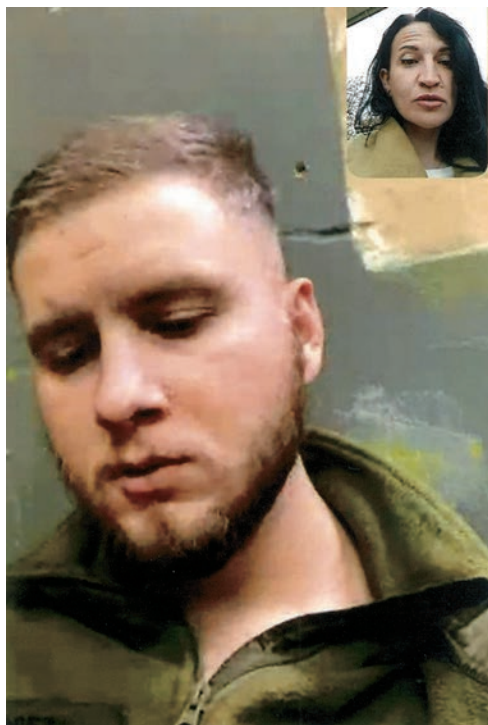
Моя сім'я

Мої донечка та син

Найдорожче

*ЗСУ.
Наш Миротворець*

ЗМІСТ

Перше слово	3
Біжить моя душа покосами.....	5

І хліб, і сіль

Схиляю голову	13
Дива є там, де є сміливі	14
ДОНЕЧЦІ	15
Славна Грушечко-медоноско!	16
Любити-значить БЕРЕГТИ!	17
Коли Сонце	18
... Білий мармур	19
Птахи	20
Ще є на світі тихе місце.....	21
Що відчуває птах,	22
Пахла Земля.....	23
Є багато ЧУДЕС НА СВІТІ!	24
Пісня "Ж А Й В І Р"	27
Пісня Де тепер Душа?.....	29
Пісня "ПРАВДА І ЛЮБОВ"	30
Пісня "Розіп'ятий птах".....	31
Янголе світлий, земний!.....	32
Не матиме ніколи	33
Перетвори неказане у пісню!	34
Що ж ти, коню?.....	35
...Ви думали, що.....	36
Біжить моя душа,.....	37
Присвячую тим ЛЮДЯМ, які відлунали.....	38
Пам'яті Петра Сказківа.....	39
Пісня "Голос дитячого серця"	40

Все починається з любові

Забери мене	50
М'ятно-липово розлиті вечори!.....	51
На календарі іще зима,	52
Якщо любиш-люби!	53
Я стала грозою... ..	54
Знаєш, а мені печалиться,.....	55

Мені з тобою солодко.....	56
Я зараз ніби заблукаладесь.....	57
Зірви з очей життєву пелену.....	58
Чи відчуваєш мою тонкість?.....	59
Я досі вірю, що буває ТАК:.....	60
Подаруй мені трішечки часу!.....	61
Ти став вітром	62
Чарувала ніч відблиском очей,.....	63
Я писала вітрами на скелі,.....	64
Ти забував про мене сотні раз.....	65
Похоронив любов живцем.....	66
Перестала чекати на тебе,.....	67
Заговори мої жалі,.....	68
І як же я таке знесла?.....	69
Якщо можеш, любов'ю томи,	70
Ти даєш мені СВІТЛО,	71
КУПАЛЬСЬКА НІЧ.....	72
Говори до мене, Нитко!	74
Ти роду славнозвісного.....	77
Мовчання зовсім не німе.....	78
Сльозам замало дозволу	79
Поговори зі мною тихо.....	80
Бува: якась глибинна	81
Чекаю ранок, своє Сонце	82
Коли Сонце.....	83
Тонка душа,.....	84
...Кожному Сину України	85
Падали прозоро	86
Люблю тебе так,.....	87
Ломиться один.....	88

Осінні листи

Знов тихо, осене, голосиш!.....	90
Грає осінь золотаву пісню:.....	91
Мовчання вміщене у крик!	92
Пролітала знову осінь	93
Переболіло	94
Ну, що ж,.....	95
Ба! Ви осіння жоржина.....	96

На відстані руки

Я хочу слів багато з серця в серце!	100
За собою не кличу!.....	101
..."А що там далі!?".....	102
Скільки берегів у цім житті!.....	103
І знову ніч	104
Сиві вітри сніги навіяли	105
Затуга золотава оправа –	106
Світом правлять образи і образи!.....	107
Де попіл і рілля –.....	108
Ми так стомились від війни	110
ЛИСТ ПРАДІДА	111
Одного разу кожен з нас прокинеться!.....	115
...Кажуть:.....	116
Брехня живе собі по праву.....	117
У мене друзів не багато!	118
Не смерть страшна	119
Буває часом й сонця забагато!	120
Та нема невидимих кайданів!.....	122
Допишує вечір.....	123
Я пишу вірші із самоти,	124
Ніби хтось порозширяв зіниці	125
Погляд неприємним став,.....	126
В словах так мало каяття!.....	127
Тихо	128
Затуманило сад	130
Не раз за.....	131
Нас навчили бути ворогами,.....	132
Мені лишилось чисте слово	133
Вірному захиснику України	
Руслану Бережному Маестро.....	134
Пташку милий мій,	136
Змішалися життєві кольори	137
Час теше нас	138
Заголubi весни моєї край.....	139
Ти так хотів змінити	140
Я хочу стати	141

Надія Володимирівна ЛЕВИЦЬКА (ФРЕЗЮК)

<https://youtube.com/@sveet-sveet>

ЖИВА

“Писаний Камінь”

Косів

2023

Комп’ютерний дизайн
Віталія Стефурака

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
Тел: 067 342 07 47
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 24.07.23. Формат 60x84\16. Папір офсетний.
Друк офсетний. Умов. друк. арк. 8,60. Обл.-вид. арк. 3,42.
Тираж 250 прим. Замовне 600.